

SÖTÉT ÖRÖKSÉG

ALEXANDRA BRACKEN

Dream
válogatás

Majdnem öt év telt el azóta, hogy a különleges képességű Pszí-gyerekeket családjuktól elszakítva elzárták a világ elől. A már tizenhét éves Zu ezt nem képes tovább tétlenül nézni, és harcba száll a Pszí-gyerekek jogaiért a téves információk és előítéletek egyre növekvő hullámában. Ám amikor azzal vádolják, hogy szörnyű bűncselekményt követett el, újra kénytelen elmenekülni, hogy életben maradjon.

Zu elhatározza, hogy végre tisztázza a nevét, ám közben kénytelen szövetségre lépni két titokzatos Pszí-gyerekekkel, Romannel és Priyankával, akik lehet, hogy segítenek neki ártatlanságát bebizonyítani, vagy elárulják, mielőtt esélye lehetne rá. De ahogy biztonságos menedékhelyet és válaszokat keresve együtt utaznak, Zu közelebb kerül hozzájuk, és megtanul bízni bennük; közben az ország újjáépítésének látszata alatt még sötétebb titkokra lelnek. Zu sorsa és minden Pszí-gyerek jövője forog kockán. Zu hallatja a hangját, és szembeszáll azokkal, akik el akarják nyomni, háttérbe akarják szorítani a Pszí-gyerekeket, és megmenti azokat, akik egykor védelmezői voltak.

ALEXANDRA BRACKEN

így ír a Sötét elmék-sorozat szereplőiről: „Liam a zenei ízlésemet és a morbid humorérzékeimet örökölte, Pufi meg időnként ugyanúgy felpörög, ahogyan én szoktam. Azt hiszem, a legjobban Rubyhoz hasonlítok. Ő is magányos, félszeg voltam gyerekként, aki nehezen barátkozott.”

A könyv a Sötét elmék-sorozat negyedik kötete.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.alexandrabracken.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A Sötét örökség a Sötét elmék-sorozat tényleg fantasztikus folytatása. Öt évvel a Sötét hajnal történései után játszódik, főszereplője pedig a kis Suzume „Zu” Kimura. A lány halk szavú gyerekből olyan magabiztos tizenéves lett, aki határozottan beszél a nyilvánosság előtt. Olyan gyerekekért áll ki, mint ő maga. Hihetetlen könyv!”

TheYoungFolks

„A cselekmény izgalmas és eseménydús. Szuper volt újra ezekről a gyerekekről olvasni. Élvezetes volt, hogy most Zu nézőpontjából láthatjuk a történetet. Nagyon tetszettek az új karakterek is, különösen Roman!”

Goodreads

„A New York Times bestsellerszerzője, Alexandra Bracken megható új könyve az alkalmazkodóképességről, az erőről, az ellenállásról és megérdemelt sorsról szól. A hűséges rajongóknak és az új olvasóknak is remek olvasmány.”

Amazon

„Egy fantasztikus történet, melyben új kalandok várnak az olvasóra egy ismerős szereplővel. Zu felnőtt, és az ő szemén keresztül láthatjuk, milyen jövő vár a fiatalokra.”

Fantastic Fiction

Dream
válogatás

ALEXANDRA BRACKEN

SÖTÉT ÖRÖKSÉG

— részlet —

A VÉRZÉS NEM ÁLLT EL.

Vörös, vörös, vörös a kezemen, patakokban folyt lefelé, a csuklóm horzsolásait, az ujjizületeim varas sebeit kerülgette. Víz folyt a csapból, olyan forró, hogy bepárasodott tőle a tükör, a víznek halvány rózsaszínre kellett volna fakítania a vért, majd víztisztára. De egyszerűen... nem állt el. A bőrömrre alvadt vér újra nedves lett, rozsdapirosról émelyítő vörösre változott. Sekély, kigyózó medrekben folyt a mosdókagylóba, a csatorna alig tudta mind elnyelni.

A kis szoba sötétsége rám telepedett, látásom perifériája apró, tollpiheszerű sávban homályosodott el. Csak a száraz vérpelyheket nézem a porcelánban; olyanok, mint a kiszóródott tealevelek.

Siess, adtam ki a parancsot. A hívás. Hívnod kell. El kell jutnod a telefonhoz.

A térdem megroggyant, a világ élesen megbillent. Félig hajoltam, félig zuhantam a mosdó peremére, sikerült megmarokolnom a sima felületet. A szerelék, ami a falhoz rögzítette, megreccsent a hirtelen megnövekedett súlytól, és figyelmeztetően megnyikordult.

Siess, siess, siess...

Egyenként húztam meg a blúzom azon részeit, ahol a vér bőrömhöz tapasztotta az anyagot, és igyekeztem nem fuldokolni, bár attól félttem, hogy bármelyik pillanatban elhányhatom magamat.

A csövek megremegtek a falban, az éles hang egyre közelebb jött, ritmusossá vált, egyre gyorsabbá, az utolsó dőrej erősen megrázta a mosdókagylót.

A franca! A mosdópult tetején kutattam, kerestem valamit, amibe felfoghattam a maradék meleg vizet.

– Ne, ne, ne! Gyerünk már...!

Az időmérő... az a nyomorult időmérő, ami a helyiség tisztavíz felhasználását méri, és egyetlen cseppet sem engedett pazarolni. Szükségem volt rá. Csak most az egyszer kellett volna, hogy az én kedvemért rugalmasan kezeljék a szabályt. A vér a nyelvemen, a fogamon volt, a torkomban gyúlt össze. Minden nyelés mélyebbre nyomta bennem a fémes ízt. Teljesen meg kellett volna tisztálkodnom...

Még egy tompa nyikordulás hallatszott a csövekből, aztán a vízfolyás vékony érré apadt. Felkaptam a motel törölközőjét. A sok fehérítéstől spróddé vált az anyaga. Bedugtam a csap alá, hogy felfogja a megmaradt vizet.

Összeszorítottam sajtó állkapcsomat, és csípőmet a mosdókagylónak támasztva, bizonytalan mozdulattal előrehajoltam. Letöröltem a lecsapódott párát a tükörről, a nedves törölközővel alsó ajkam varas, sebes felületét dörzsöltem le először, ahol a repedés megdagadt.

A felrepedt körmöm alá tapadt kosz és vér a legkisebb nyomásra is fáj. Néztem, csak néztem a kopott körömlakkon át is látszó sötét félholdakat. Képtelen voltam másfelé nézni.

Aztán egy hajcsomó nedvesen csapódott a mosdókagylónak.

Az olcsó neonlámpa felbúgott, a cső veszélyesen éles fényt bocsátott ki. A koponyámban felgyülemlett statikus elektromosságból táplálkozott. Nem értettem, mit látok. Egy kis, egyetlen húsdarabot. A nedves porcelánkagylóra hullott hajfürtök alakját.

Nem hosszú fekete haj.

Szőke. Rövid.

Nem az enyém.

Kinyitottam a számat, de a zokogás, a sikítás bennem rekedt. Egész testemben remegtem, ahogy eszeveszetten nyitottam-zártam a csapokat. Próbáltam lemosni magamról a bizonyítékot, az erőszakot.

– Ó, szentséges ég! Ó, istenem...!

A nedves törölközőt az üres mosdókagylóba dobtam, aztán a vécé felé fordultam, és térdre rogytam. Öklendeztem, de semmi sem jött fel. Napok óta nem ettem.

Lábamat magam alá húztam a hűvös padlólapon, fejemhez nyúltam, remegő kezemet hajamba fúrtam, a ragacsos csomókat rángattam.

Ez nem fog menni... Az kell, hogy... Feltápászkodtam a padlóról, a mosdókagylóban hagyott törölközőért nyúltam. A hajamat dörzsöltem. Forgott velem a fürdőszoba.

Behunytam a szememet, de nem láttam mást, csak egy másik helyet, egy másik vakító, égető hullámot. Hirtelen mozdulattal megragadtam a törölközőtartó üres rúdját, abba kapaszkodtam, annál horgonyoztam.

Ahogy megérintettem a vékony fémet, a statikus elektromosság éles csattanással haladt felfelé a karomon, minden egyes szőrszálam felállt. Mire a tarkómhoz ért, koponyám alján már zsidongott az energia. Zárt szemhéjam mögött a fürdőszoba fénye újra megremegett, és tudtam, hogy ki kéne engednem magamból.

De nem tettem.

A tudatomban meghúztam azt a kis ezüstsínort, ami az idegszálaim között tekeregett, ezer és ezer fénylő, csillogó úton keringett testemben. A kékesfehér hőség úgy égette szét sötét gondolataimat, mintha lángcsóva söpört volna végig bennem. Ehhez az ismerős érzéshez ragaszkodtam, ami megállíthatatlan villámként száguldott idegpályáimon. A falakon belül a vezetékek elismerően duruzsoltak.

Képes vagyok szabályozni, gondoltam. Ami történt, azt nem én tettem.

Végül a füstölgő gipszkarton szaga kényszerített arra, hogy elengedjem a törölközőtartó rudat. Kezemet a kopott, virágmintás tapéta égésnyomaira simítottam, kiveztem az áramot a vezetékekből, és lehűtöttem a szigetelést, mielőtt lángra kaphatna. A tévé monoton mormogása elhallgatott, de néhány pillanattal később visszatért.

Képes vagyok szabályozni. Abban a pillanatban nem féltem és nem is voltam dühös. Nem vesztettem el az uralmat magam felett.

Nem az én hibám volt.

– Suzume?

Abban a néhány napban, amióta Romant ismerem, csendes, nyugodt hangját csak néhányszor emelte fel: ha dühös volt, aggódott vagy figyelmeztetett. De most olyan tónus ve-

gyült a hangjába, amit nem ismertem. Majdnem olyan, mintha most az egyszer hagyná vagy kénytelen lenne hagyni, hogy félelemmel mondja ki a nevemet.

– Ezt látnod kell – szólt. – Most.

Letéptem magamról a tönkrement blúzt, és a szemetesbe dobtam, aztán még egyszer megtöröltem az arcomat a beszenyneződött törölközővel, hogy azt is a szemétkébe dobjam.

Pántos felsőm nem volt nagyon foltos vagy elnyútt, de egyáltalán nem védett meg a motelszoba ablakához szerelt légkondicionáló hidegétől. A cipóm sarka letört. Lassan bicegtem; pontosan tudtam, hogy a szoknyámon keletkezett hasadás minden lépésnél továbbreped. Nem volt idő megszabadulni a ruháinktól és utazásra alkalmasabbakat keresni. Valahogy helyénvalónak tűnt olyan nyomorultul kinézni, amilyen nyomorultul éreztem magamat.

– Mi az? – kérdeztem kurtán, rekedtes hangon.

Roman a tévé előtt állt, sötét haja a homlokába hullott. Megszokott testtartását vette fel: keze ökölbe szorítva, ujjai a száján, szemöldöke elgondolkodón összevonva. Az, hogy ott volt, és láthatóan valami terven gondolkodott, megnyugtatóan hatott rám. Legalább egy biztos pont ebben a káoszban.

Nem válaszolt. Priyanka az ágyon ült, ő sem mondott semmit, csak a tévét bámulta. Lehúzta egy párna huzatát, amit a bal szeme alá szorított, azzal itatta fel a vért. Sárga selyemruhájának uja foszlányokban lógott, anyagát verejték, vér és valami gázolajféle folyadék áztatta át. A csillagtetoválás sötétlett csuklójának barna bőrén. Egyenesen előre, a pislákoló tévéképernyőre nézett, szabad kezével közben a lopott pisztolyt próbálta újratölteni.

– Csak... nézd! – mondta Roman feszülten, a tévé képernyőjére mutatva.

A hírolvasó középkorú fehér nő volt. Élénk rózsaszín ruhája éles ellentétben állt nagyon komor arckifejezésével.

– Nyomozók fésülik át az incidens területét, és még mindig keresik a Pszi-személyeket, akik hét ember haláláért felelősek. Az áldozatok azonosítása lassan halad...

Áldozatok.

A statikus elektromosság visszatért, a fülemben zsongott. A szemem sarkából láttam, ahogy Roman hátrafordul, kíván-

csi a reakciómra: jégkék szeme egy pillanatra sem rebbent, akkor sem, amikor a kép hol eltűnt, hol visszajött, gyorsuló pulzusom ritmusára.

Saját arcom nézett vissza rám a képernyőről.

Nem... *nem*. Ez nem lehet. A „hét halálos áldozat” kifejezés a képernyő alsó sávjába úszik újra és újra. Ez nem lehet.

Hét ember meghalt.

– Kell a telefon – hebegtem.

Ezt én tettem.

– Milyen telefonról beszélsz? – kérdezte Priyanka. – Az, amit elvettél, az bedöglött...

Erre nem volt időm.

– Amit az igazgató irodájában találtál, és amiről olyan *kényelmesen* elfeledkeztél szólni nekünk.

Priyanka szóra nyitotta a száját, hogy tiltakozzon.

A szavába vágtam, mielőtt belekezdhetett volna.

– Érzem az elem töltöttségét a felsőd zsebemben.

A halottak. Annyi ember...

Roman hátrafordult. Az íróasztalhoz lépett, ahová Priyanka a szétszakadt, mocskos farmer felsőjét dobta.

Nem. Tudom szabályozni. Uralkodok magamon. Nem én voltam. Nem én voltam.

A kezem ökölbe szorult. A motel épületén kívül a villanyvezetékek súgtak nekem, mintha egyetértően sisteregnének.

Nem én öltem meg azokat az embereket. Beszélnem kell valakivel, aki hisz nekem... aki kiáll értem. Ha erővel kell elvennem Priyankától a telefont, akkor megteszem.

– Ugyan már! – morog neki Priyanka. – Ez nevetséges. Te is tudod, hogy képes lennék egyszerűen be...

– *Nem fogod* megtenni – mondta Roman éles hangon, és a következő pillanatban a kezembe adta a régi felnyitós telefont, és hosszú, komor pillantással nézett. – Mondd, hogy olyan embert akarsz hívni, akire az életedet is rábízád!

Bólintottam. Semmi kétség nem volt bennem.

Csak három telefonszámot tudtam fejből, a többi a telefon névjegyzékében volt. A háromból valószínűleg csak az egyik veszi fel elsőre. A kezem olyan erősen remegett, hogy kétszer kellett beütnöm a számot, és utána háromszor ellen-

őríztem a számsort a kis fekete-fehér képernyőn, mielőtt megnyomtam a Hívás gombot.

Roman fagyos pillantást vetett Priyankára, aki cserébe tüzesen nézett vissza. Hátat kellett fordítanom nekik, képtelen voltam elviselni bizonytalanságukat, és nem akartam, hogy rajtam is lássák ugyanezt.

A telefon csak egyet csengett, máris felvették: rekedtes, ziháló hang szólt bele:

– Halló, itt Charles...

A szavak egyszerűen kiszakadtak belőlem.

– Nem igaz... amit mondanak. Nem úgy történt! Az a videó olyan színben tünteti fel, mintha...

– Suzume... – vágott a szavamba Pufi. – Hol vagy? Jól vagy?

– Tudtam! – Priyanka elvágó mozdulatot tett a kezével. – Az egyik kormányzati haverodat hívtad fel? Te tényleg ennyire agmosott vagy? Lekövetik a hívásokat!

– *Tudom* – vágtam vissza. A veszély valós volt, de Pufinak lehetett terve. Esetleg tudja, hogy kihez forduljak. Mindent tud és mindenkit ismer. Nagyon tisztán láttam magam előtt az irodájában, D. C.-ben, a hatalmas, új Capitolium épületére néző ablakok mögött.

Mást is láttam. A mennyezetbe épített kamerákat, amelyek minden mozdulatát figyelték. A nyomkövetőt, amit óraként viselt. És az ajtaja előtt álló biztonsági különítményt.

A tudatomba villant az a sok év, amikor csak az *igen*, a *rendben* és az *oké* hangozhatott el. A felismeréstől alig kaptam levegőt... a tudattól, hogy az apró beleegyezések milyen gyorsan vezettek el ehhez a pillanathoz.

– Kérlek, nyugodj meg és figyelj arra, amit mondok! – szólt rám éles hangon. – Hol vagy? Biztonságos helyen? Rejtekhelyen?

Rossz érzés telepedett a gondolataim közé, majd gyökeret vert ott, és hideg borzongás futott végig a gerincemen. A szavak csak úgy ömlöttek belőlem, és bármennyire igyekeztem megállítani, lelassítani, formába rendezni őket, csak dőltek értelmetlenül.

– Mondd meg mindenkinek, hogy nem én tettem. Az az ember megpróbált engem... Azok az emberek elkaptak, mielőtt elmenekülhettem volna... Nem tudom, hogyan. Baleset volt... Önvédelem.

De eszembe jutott Roman hangja, ahogy a raktér bizonytalan sötétségében, nagyon halkán azt mondta: *Nekünk nincs olyan, hogy önvédelem.*

Ez az igazság hirtelen kikristályosodott körülöttem.

Jog szerint nem hivatkozhattam önvédelemre. Ezt én is tudtam. Valahol én is felismertem az új rendelet veszélyét, amikor a kormány egy évvel korábban kibocsátotta, és hatályba lépett, de az egész olyan elvontnak... olyan észszerűnek tűnt.

A Pszi-emberek fegyverként tudják használni a képességeiket, kihozhatják magukból a halálos oldalukat. Egy Pszi és egy nem-Pszi erőviszonyai minden helyzetben kiegyenlítetlenek. A kormány olyan törvényt hozott, amik megakadályozzák, hogy bárki számára célpontok lehessünk, hogy vadásszanak ránk. Különleges védelemben részesültünk. Ezért úgy igazságos, ha a többiek is védelmet kapnak. Hiszen számtalanszor láttam a saját szememmel. Nem minden Pszi jó szándékú, és még mindig bőven maradt harag azért, ahogy a múltban bántak velünk.

Nap mint nap az udvariasság és az együttműködés határán lavíroztunk az ideiglenes kormánnyal. Az egyetlen menedék az volt, hogy együtt dolgozunk, mert a másik lehetőség egyáltalán nem vehető számba. Nem hagyhattuk, hogy a dolgok ismét gyors ütemben káoszba torkolljanak. Végre sikerült megkötni a kormány kezét, akik olyan intézkedéseket hoztak, amik egyensúlyt teremthettek, és a kezelés már nem választási lehetőség volt, hanem az egyetlen módja, hogy lehessen jövőnk. Ez volt a jel, hogy a dolgok túl messzire mentek... ez volt az a határ, amiben évekkkel ezelőtt megállapodtunk.

A pulzusom megint nagyon vadul vert, izzadtság csorgott le a tarkómon.

Pufi nagyon nyugodt maradt, a parancsa egész katonásan hangzott:

– El kell menned a legközelebbi rendőrőrsre vagy zóna ellenőrzőpontra, és fel kell adnod magad! Hagyd, hogy megköttözenek, hogy tudják, nem fogod bántani őket! Csak azt akarom, hogy biztonságban legyél. Megértetted?

Alig tudtam kinyögi valamit:

– Mi?

Az egész testem, lényem, minden, ami vagyok undorodott a gondolattól, hogy feladjam magam, bilincsbe verjenek, és

elvezessenek. Ennek semmi értelme nem volt. Pufi pontosan tudta, milyen érzés szögesdrót mögé zárva, olyan öröknek és katonáknak kiszolgáltatva lenni, akik gyűlölnék és félnek tőlünk. Megígérte... *mind megígérték...* hogy akármilyen történjék, oda soha többé nem kell visszamennünk.

A műanyag reccsenve tiltakozott szorításomban. Próbáltam a falon lógó megfakult nyomatra figyelni, de folyamatosan összemósódott a szemem előtt.

Engem nem fognak elvinni.

– Ez komoly helyzet – mondta, minden szót gondosan mérlegelve. – Nagyon fontos, hogy hallgass rám, és pontosan azt tedd, amit mondok!

– Nem! – Megfájdult a torkom, olyan erővel mondtam ki a szót. – Mi a franc bajod van? Beszélni akarok Vi... hol van? Add át neki a telefont, hívasd be, nem érdekel, de vele akarok beszélni!

– Küldetésen van – felelte Pufi. – Akárhogy is, Suzume, maradj ott, ahol vagy, és mondd el nekem, hol tartózkodsz! A másik megoldás az, hogy menj el egy biztonságos helyre, ahol feladhatod magadat.

A kezem jéghideg volt. A szememre nyomtam, reszketve vettem a levegőt.

– Hallottad, amit mondtam? – kérdezte Pufi ugyanazon a monoton, hivatalos hangon, amivel a tanácsüléseken is beszélt, ha fel kellett szólalnia.

Ez volt az életünk, nem? Nyugalom. Higgadtság. Elfogadás. Soha nem szabad dühbe gurulni, soha nem szabad fenyegetni, vagy fenyegetésnek tekinteni a másikat.

Életemben először, azok után, hogy annyi évig azt hittem, szeretem... abban a pillanatban gyűlöltem Charles Meriwethert.

A következő szívdobbanásnál azonban, a fejemben zúgó harag mellett meghallottam, amit mondott.

Rejtekhely.

Találd meg az utat!

Biztonság.

Hallottad?

Kis statikus sok érte a vállamat Roman érintésétől, éppen csak hozzám ért az ujjával. Hátrapillantottam, láttam bocsánatkérő pillantását, ahogy a telefonra mutatott. Mögötte Priyanka

egyáltalán nem is próbálta leplezni érzéseit, felhördült a bosszúságtól.

– Rendben – mondtam. – Oké. Hallottam. Értem.

Igaza volt. Nem tudom, miért nem gondoltam már előbb erre. Nem voltam olyan messze attól a helytől, amire célzott; ha át tudok jutni az autópályákat figyelő kamerák és drónok mellett, mindössze fél nap alatt oda lehet érni. Lehet, hogy kevesebb is elég.

Eljössz meglátogatni? A szavak egyszerűen kiszakadtak gondolataimból. Az egyik halkabb és kétségbeesettebb volt, mint a másik. Egyáltalán érdekel téged, hogy mi van velem?

Mielőtt bármelyikünk is még valamit mondhatott volna, megnyomtam a HÍVÁS VÉGE gombot.

Priyanka kinyújtotta hosszú lábát, leugrott az ágyról, és kikapta a telefont a kezemből. Darabokra törte, kiszedte a SIM kártyát és az aksit, miközben végig méltatlankodott:

– Az utolsó telefonhívásomat arra használni, hogy az átkozott kormányt hívd... Neked nem egyszerűen segítségre van szükséged, téged egyenesen át kell programozni. *Kiprogramozni.*

– Kit hívtál? – kérdezte Roman, miközben átható tekintettel nézett. – És mi az „oké”?

Az utóbbi néhány napban ezer módon, ezer vágással fenyegetett a halál. De ha bármihez értek ezen a világon, akkor az az, hogy a túléléshez elég ideig elnyomjam a félelmemet.

A sötétben az embernek csak addig kell látnia, ameddig a fejlámpa világít. Amíg mozgásban vagy, az elég.

– Szükségem van egy autóra – mondtam nyugodtan. A motel ablakához léptem, hogy felmérjem a lehetőségeinket. Nem használhattam azt, amit korábban loptunk. A kis teherkocsi motorja amúgy is a végét járta, és alig volt benne üzemanyag. Semmiképpen nem tudtam volna vele megtenni a szükséges távolságot.

De a parkolóból vagy a közelből lopni... Gyűlöltem az érzést, hogy megint ilyen elkeseredett helyzetbe kerültünk. Lehet, hogy máris bűnözőnek bélyegeztek, de ez nem mentség arra, hogy bűncselekményt kövessek el.

– Szükséged vagy szükségünk van autóra – szólalt meg Priyanka, homlokát ráncolva.

Kezemet a kulcscsontromra szorítva újra feléjük fordultam. Ujjaimat végighúztam egy új heg egyenetlen szélein. Talán ezért nem engedtem magamnak, hogy teljesen végiggondoljam a lehetőségeket, és nem mentem egyenesen oda... attól a pillanattól kezdve, hogy minden felrobbant, egyetlen pillanatot sem töltöttem el kettejük nélkül. Ez a hely nem véletlenül volt titok a Pszík többsége előtt is.

– Ti nem vagytok benne – mondtam. – A ti arcképetek, a nevetek nincs meg nekik.

– Igen, de ez vajon meddig marad így?

Priyanka fölém magasodott és én csodáltam, hogy mennyire erőteljesnek, magabiztosnak tűnik ettől, akkor is, amikor háborgó hangja suttogássá szelídült. Akkor is, amikor úgy nézett ki, mint akit a teherkocsi alváza alatt vonszoltak.

Ami...

Az arcom grimaszba rándult. Nagyjából ez történt.

– Ezek az emberek... akárki tette ezt... nyilvánvalóan tudják, mit csinálnak. Szükséged van a segítségünkre.

Priyanka a tévére mutatott. Egyetlen pillantással túlterheltem a készülék áramköreit. A véres képek hirtelen eltűntek.

– Na, ez nagyon drámai volt, és elpocsékolnál vele egy tökéletesen működő tévét, amit eladhattunk volna, és üzemananyagot vehettünk volna belőle, de neked muszáj ezt tenned – jegyezte meg Priyanka. – Az a baj, hogy semmilyen ellenérvet nem hallottam.

Tény, hogy Priyanka azt gondolta, bármit is meg kellene vitatnom vele.

– Én elleszek. Ti pedig nyugodtan és szabadon elhúzhattok innen.

Roman elkomorult. Jobb kezét felém emelte, aztán gyorsan leengedte, mielőtt megérinthette volna a vállamat.

– Gondold át! Észszerűen. Nem ismeresz minket jól, és lehet, hogy nem bízol bennünk, és ez rendben is van...

– *Nincs* rendben – vágott a szavába Priyanka. – Nagyszerűek vagyunk, és egyszer sem próbáltunk megölni téged. Mi mást vársz tőlünk?

Az *igazságot*, gondoltam dühösen. Nem sokáig tudtam már tartani ezt az abszurd hiszek-nektek színjátékot.

– ...de tudom, hogy te is rájöttél. Priya, te meg én együtt szöktünk meg. Feltételezik, hogy akármilyen történjék is, legalább az elején együtt maradunk, mert egységben az erő. Vagy többségben, vagy minél többen vagyunk, annál biztonságosabb, szóval ilyesmi.

Nem szabadulok tőlük, gondoltam, és igyekeztem a gondolattal járó hányingert valahogy visszaszorítani. Csak akkor szabadulhatok tőlük, ha szembeszállok, és elmenekülök előlük. Segíteni akartak nekem, de csak azért, mert valami mást is várnak tőlem. Akármire megy ki a játékuk, pórázt dobtak rám. Valahányszor is megpróbáltam elmenekülni, a póráz egyre rövidebb lett.

– Nem egygel több ok ez arra, hogy szétváljunk végre? – dobtam vissza a témát. – Így *ők* is kénytelenek lesznek szétválni.

– Lehet, hogy ebben igazad van – felelte Roman. – De az együtt maradásnak is megvannak a maga előnyei. Legalábbis addig, amíg rájövünk, mi történt pontosan. Kettővel több szem-pár többet lát. Négyel több kéz sikeresebben talál élelmet.

– És pontosan kettővel több szájat kell etetni – folytattam –, kettővel több lehetőség a lebukásra.

– Úgy csinálsz, mintha tudnál bármit is a bujkálásról – mondta Priyanka grimaszt vágva. – Olvastál egyáltalán ilyesmiről a szigorúan bizalmas jelentéseitekben? Volt olyan, hogy valamelyik pofás kis beszédetek alatt egy kölyök felment a színpadra, és elmondta a szomorú történetét? Ejtettél néhány krokodilkönnyet a kamerák előtt, hogy jobban eladható legyen a sztori?

Testem minden izma megfeszült, annyira, hogy már fájt. Alig tudtam megszólalni.

– Nekem nem kell külön elmondani, hogy milyen volt. Tudom, milyen érzés...

– Nem is tudtam, hogy a kormány robotjainak is vannak érzéseik – vágott a szavamba.

Hirtelen mély levegőt vettem, színtiszta, rendíthetetlen harag gyülemlett fel bennem. Önmagát tápláló tűz. Addig szította magát bennem, míg biztos voltam abban, ha kilehelném, akkor minden Vörösnel gyorsabban képes lennék porig égetni a motelszobát.

– *Priya* – Roman hangja halk volt, de mint a legélesebb pengéknek, ezeknek a szavaknak sem kellett erő vagy düh ahhoz, hogy mély sebet ejtsenek. – Elég legyen!

Priya gúnyos mosolya lehervadt, majd oldalra pillantott.

Én a másik oldalra néztem, és hagytam, hogy elpárologjon belőlem a harag. Hagytam, hogy a következő hosszú kilégzéssel távozzon belőlem.

– Semmit, de semmit nem tudsz rólam – mondtam Priyának; elég nagy önfegyelem kellett ahhoz, hogy ne emeljem fel a hangomat.

A lány mélyet sóhajtott, hosszú haját hátradobta a válla fölött. Láttam rajta, hogy erőt kellett vennie magán, csak úgy tudta kimondani:

– Ne haragudj! Igazad van.

Roman hol rá nézett, hol rám.

– Túl kell tenni magunkat ezen, és indulnunk kell. Lehetőleg harminc másodpercen belül.

Hangosan és hosszán fújtam ki a levegőt az orromon, próbáltam gyorsan valami érvet összehozni. Az egészben az volt a gond, hogy nem tévedtek. Amikor az embert üldözik, jobb, ha egy csoport védelmében marad, több szem vigyáz rá, mint az, ha egyedül kéne a sötétben utat találni. Saját fájdalmas káromon ismertem fel ezt.

Ahogy azt is megtanultam, hogy a veszély néha nem a külvilágból jön, hanem azoktól, akikkel egy kocsiban utazol.

Nem vihetem őket oda, gondoltam. Nem vállalhatom ezt a kockázatot.

Ha folyamatosan tiltakozom a társaságuk ellen, tudni fogják, hogy gyanakszom rájuk és minden tőlük telhetőt megtesznek majd, hogy megakadályozzák, hogy csak úgy otthagyjam őket. Priyánál volt a bizonyíték, amire szükségem van, hogy az ártatlanságomat bizonyítsam, és ezt ő is pontosan tudta. Amíg olyan helyen tartotta, ahol nem fértem hozzá, addig velük kellett maradnom, vagy azt kockáztattam, hogy csak a szavam áll szemben a video- és szemtanú-bizonyítékokkal.

Tudni akartam, ki a felelős azért, ami történt. Ez úgy égett bennem, mint valami sistergő gyújtózsínór, minél tovább sziszegett, annál több energiát gyűjtött. Kockázatos dolog magammal vinni őket arra a biztonságos helyre. Nem csak az én

életemet sodortam veszélybe ezzel. De valami volt itt, valami nagyobb, amit valaha képzelni mertem. Ha válaszokat akartam, el kellett fogadnom a kockázatot.

Évekkel ezelőtt tanultam meg azt is, hogy a világ soha sem olyan egyszerű, mint amilyennek hitetni akarja magát. A kemény külső néha lágy belsőt takar, a választott család fontosabb is lehet, mint a vér szerinti... és a legbiztonságosabb helyből is válhat csapda.

– Rendben. *Szükségünk* van egy autóra. De én vezetek.

Ráadásul ott, ahová tartottunk, élt valaki, aki képes volt elbánni a nem kívánt emlékekkel, és garanciát is vállalt arra, hogy ne emlékezzenek a visszaútra.

EGY

HÁROM NAPPAL KORÁBBAN

A KOCSI KEREKEI CSAK FOROGTAK, NEM ÁLLTAK MEG AZ úton. Üzemanyagért sem, tábláknál és lámpáknál sem.

Erős napfény tűzött be az ablakon, elmosta a szavakat, így nem láttam a mobiltelefonom képernyőjén az írást. A motor mély morajlása, és az újra beáramló benzinszag jelezte, hogy lassan újra gyorsulunk. A dübörgés az autópálya aszfaltján nem volt elég hangos ahhoz, hogy elnyomja a kísérő rendőrautók szirénáját és az út mellett álló tüntetők üvöltését.

Nem voltam hajlandó feléjük fordulni. A színezett ablaküvegen át amúgy is csak árnyékoknak láttam őket, egyetlen elmosódott, sötét gyűlöletfolt terpeszkedett látásom periferiáján: az idősebb férfiak fegyverrel álltak, a nők gyűlölködő feliratokat tartottak a magasba, családok harsogtak jól kigondolt, szörnyű jelszavakat a megafonba.

A rendőrautók lámpái a kiabálással egy ritmusra villogtak.

– *Szent ég!*

Vörös fény.

– *Utálunk!*

Kék fény.

– *Szörnyek!*

– Hát, azzal soha senki nem vádolhatja őket, hogy kreatívak és eredetiek – jegyezte meg Mel.

– Elnézést, hölgyek – szólít hátra Cooper ügynök a volán mögül. – Még tíz perc. Felhangosíthatom a zenét, ha akarjátok.

– Semmi gond – mondtam, azzal ölembe tettem telefonomat, és összekulcsoltam a kezemet rajta. – Tényleg. Semmi gond.

Hirtelen abbamaradt mellettem a géppuska-ropogáshoz hasonló, gyors gépelés. Mel felnézett a térdén egyensúlyozott laptop képernyőjéről. Nagyon komor volt a tekintete.

– Ezeknek az embereknek nincs jobb dolguk? Nem tudnak valami mást kezdeni az életükkel? Ami azt illeti, ha jobban belegondolok, talán kiküldhetnék hozzájuk pár munkaerő-torborzót, hogy megnézzük, át tudjuk-e állítani őket a mi oldalunkra... Az igazán nagy sztori lenne, igaz? Gyűlölködőből... megbánó. Nem, ez így nincs rendben. Majd eszembe jut valami. – A telefonját kereste kettőnk között az ülésen, és bele szólt: – Jegyezd fel: tiltakozó reformprogram.

Mint rájöttem – és minden jel szerint Cooper és Martinez ügynök is rájött –, jobb, ha az ember hagyja Melt magában beszélni, és megoldásra jutni, mint javaslatokkal, ötletekkel próbálkozni nála.

A kocsí csikordult és megremegett, ahogy kátyúba hajtott az úton. A kiabálás még harsányabb lett, és erősen kellett koncentrálnom, hogy ne vonja el a figyelmemet.

Ne legyél gyáva – mondtam magamnak. Már nem tehettek velem semmit, különösen így nem, hogy golyóálló üveg, FBI-ügynökök és rendőrök vettek körül. Ha nem nézünk rájuk, nem is gondolnák, hogy olyan erősek vagyunk, hogy így is szembe tudnánk szállni velük.

Nagyot nyeltem, aztán újra az ablak felé fordultam, és kinéztem. Az északra és délre tartó sávot elválasztó útszakaszon építkezést jelző zászlókat lengetett a szél. Ugyanolyan narancs-sárga árnyalatúak voltak, mint az aszfaltozó munkásokat védő korlátok.

Néhány férfi és nő abbahagyta a munkát, és a betonelemekre támaszkodva nézte elvonuló konvojunkat; voltak, akik vidáman integettek. Ösztönösen visszaintegettem nekik és mosolyogtam rájuk. A következő pillanatban, éppen annyi időre, hogy feszelessen a gondolat, eszembe jutott, hogy nem is láttak engem.

A sötét üveg mögött láthatatlan vagyok.

Meleg volt az ablak, ahol az ujjaim hegyét az üveghez nyomtam. Reméltem, hogy a munkások öt kicsi csillagnak látják. Aztán, mint mindenki más, a munkások is eltűntek a távolban.

Vezessük vissza Amerikát a helyes útra! Ez volt Mel első nyilvános projektje az ideiglenes kormány számára, amit az

ENSZ hozott létre és felügyelt. Ez még akkoriban történt, amikor eléggé újonc volt a Fehér Ház kommunikációs csapatában. Ezzel új munkahelyeket hirdethettek meg, és remény nyílt arra, hogy az utak nem lesznek annyira kátyúsak, az üzemanyag-jegyrendszernek lassan vége lehet, és nem lesz több halálos hídromlás, amilyen Wisconsinban történt, mert új, amerikai acéllal tudjuk megerősíteni a hidakat. A program sikerének bizonyítéka esténként a híradókban volt látható: a munkanélküliségi mutatók meredeken zuhantak, a születések száma lassan növekedni kezdett.

A számok egyszerű, igazi szimbólumok, amikbe az emberek kapaszkodni tudtak, amiket trófeákként tarthattak fel. De semmi sem tudja visszaadni azt az *érzést*, ami az elmúlt néhány évben bontakozott ki körülöttünk, hogy ismét előttünk az élet, és kitölti az elveszett gyerekek után maradt ürességet.

Az a népesség, amely a nagyvárosokba áramlott kétségbeesetten munkát keresve, most lassanként visszaköltözött az elhagyott kisebb városokba és elővárosokba. Éttermek nyitottak ki. Autók álltak be benzinkutakhoz és tankoltak a kijelölt napjaikon. Kamionok haladtak a helyrehozott, újraaszfaltozott autópályákon. Emberek sétáltak az újra gondozott parkokban. A mozikban már nem csak régi filmeket játszottak, hanem újakat is.

Lassan, óvatosan érkeztek... mint az első néhány ember az üres táncparkettre; arra vártak, hogy mások is csatlakozzanak hozzájuk, akik szórakozni vágytak.

Majdnem öt éve, amikor ugyanezen az autópályán haladtunk, a városok, ahová észrevétlenül kellett belopóznunk és ugyanolyan észrevétlenül kellett távoznunk, kihaltak voltak, fájdalmasan kongtak az ürességtől. A parkok, az otthonok, a cégek, az iskolák: minden kiürült és nyomorúságossá, koszos szürkévé vált. Elhanyagolták és elhagyták őket, mint a feledésre ítélt emlékeket.

A kormánynak valahogy sikerült újraélesztenie az országot. Ugyan reszkettek és remegtek a sötétség és zavar pillanataiban, de többnyire szilárdan működtek. Többnyire.

Az igazság az, hogy én nem igazán vettem részt ebben, inkább mindent a többiek végeztek. Engem nem hagytak tevékenykedni addig, amíg el nem végeztem az új, kötelező iskolai

tanulmányaimat. Cruz elnök azt mondta, fontos, hogy a többi Pszi lássa, hogy tanulok és teljesítek, hogy ezzel is megmutassuk, nincs kivétel. De nagyon gyötrelmes volt várni, csak várni, házi feladatokat készíteni, olyan egyszerű matematikai példákat megoldani, amiket Pufi már évekkorábban megtanított nekem ütött-kopott furgonunk hátsó ülésorában, olyan történelmet tanulni, ami mintha egy teljesen másik országban zajlott volna le, és betanulni az új Pszi-törvényeket.

És közben pedig Pufi és Vida igazi, értelmes munkát végezhetett. Zárt ajtók mögött tárgyaltak, találkozókra és küldetésekre mentek. Úgy éreztem, sosem érek a nyomukba, vagy örökre ki leszek zárva mindenből.

De csak idő kérdése volt, hogy utolérjem őket. Amíg úgy dolgoztam, mint a többiek, és bizonyítottam, hogy hasznos vagyok, oda mentem, ahová a kormány küldött, azt mondtam, amit akartak, én is folyamatosan haladtam előre. És valaki egészen biztosan meglátta bennem a lehetőséget, mert Mel ügynököt ismét mellém rendelték, és azóta is mindenhová együtt megyünk.

– Honnan lehetett volna tudni, hogy újra teljes erővel jönnek ki tiltakozni most, hogy már bejelentettük az újjáépítési intézkedéseket? – kérdezte Martinez ügynök. – Esküszöm, az emberek sosem elégedettek.

Négy év próbálkozás után Pufi és a Pszi Tanács végre sikeresen átvitte az újjáépítési tervet és a Pszi-émlékezési programot az ideiglenes Kongresszuson, ami jóváhagyta az előterjesztésüket. Minden, az IKAN betegségtől érintett család igénylést nyújthatott be, hogy visszakapja otthonát és elengedjék adósságait. Legtöbbjük hitelszerződését felmondták a bankok és megindították ellenük a végrehajtást az előző gazdasági válságban, ami azután robbant ki, hogy Washington D. C.-ben bombamerényletet követtek el a Capitolium ellen. A válság csak súlyosbodott, miután több millió gyerek meghalt, emberek vesztették el a munkájukat és cégek zártak be.

Amikor láttam, hogy átmegy az új törvénytervezet és megszavazzák, akkor új remény, tettvágy támadt bennem. A végső szavazás után sírtam. Évekig volt rajtam ez a nyomás; olyan sokáig, hogy megszoktam fájdalmát. Abban a pillanatban azonban végre elengedett. Olyan érzés volt, mintha évek óta először vehettem volna szabadon levegőt.

Az igazsághoz idő kell és bizonyos esetekben áldozat is, de kemény munkával és türelemmel elérhető. Azokat a gyerekeket, akik meghaltak, vagy akiket arra kényszerítettek, hogy a kegyetlen táborrendszerben éljenek, egyáltalán nem lehetett elfelejteni vagy félretolni. Az egykori táborőröket is bíróság elé állították végre azzal a reménnyel, hogy eljárást folytathatnak ellenük.

Végre megtudják, milyen érzés börtönben lenni. Ezt érde-melték.

Még nagyon sok munkánk maradt, de ez volt a kezdet, az ugródeszka ahhoz, hogy többet kérjünk... és kapjunk. Ezzel a győzelemmel a tarsolyában Pufi már azon dolgozott, hogy megpróbálta elvonni a kormányzati támogatást a Leda Corptól. A Pszí-érintettek és családjaik is egyetértettek abban, hogy a Leda nem érdemli meg, hogy túlélje a Gray adminisztráció tisztogató intézkedéseit, mivel vezető szerepet játszottak a mutációt okozó vegyi anyag kifejlesztésében.

– Az igazi probléma az, hogy jó előre be kell jelentenünk az útvonalunkat – mondta Cooper ügynök. – Azt akarják, hogy figyelmeztessük a városokat az útszakaszok biztosítására, de a bejelentés egyben riadóztatja ezt a népséget. Mindegy, hogy ti utaztok vagy a kormány valamely más tagja.

A tiltakozók folyamatos sorában volt egy kis hézag az autópálya mentén. A lármásoktól távolabb, kis szoros csoportban férfiak és nők álltak, mindegyikük saját feliratot tartott a kezében. Szótlannul vártak, komor arccal. A terepjáró elsuhant mellettük, kénytelen voltam hátrafordulni, ha el akartam olvasni a feliratokat.

Hol vannak a gyermekeink? Hideg borzongás futott végig a gerincemen, amikor az egyik férfi egyenesen felém fordította a tábláját. Az állt rajta: MEGHALTAK – ÉS AZ ENSZ EL IS FELEJTETTE ŐKET. A dühös szavak alatt gyerekek régi iskolai fotói sorjáztak.

Előrefordultam.

– Mi volt ez?

A kormány nagy erőfeszítéseket tett arra, hogy azonosítsa azokat a Pszí-gyerekeket, akikért senki sem jelentkezett, és új otthont találjon nekik. A jelentések arról szóltak, és én is úgy tudtam, hogy mindenkiről gondoskodtak. Tudtam, hogy a táborok bezárása után néhány Pszí-gyerek elszökött, és inkább a szabad életet választották, mint azt, hogy visszatérjenek csa-

ládjaikhoz, akik elárulták, és elhagyták őket. De kicsit nehéz volt elhinni, hogy azok a szülők, akik rosszul bántak a gyerekeikkel, vagy egyenesen félték tőlük, most ott állnak az autópálya mentén, feliratokat tartanak és válaszokért könyörögnek.

– Ezek azok az átkozott összeesküvés-elmélet hívők – felelte Martinez ügynök, fejét ingatva.

Hát, persze. Rájöhettek volna. Nemrégiben néhány híradás beszámolt a legújabb rémületkeltő szövegről, amit a Liberty Watch tagjai és szimpatizánsai éppen teszteltek: az elmélet szerint nagyon sok Pszí-gyereket raboltak el ellenséges országok azért, hogy Amerika ellen használják őket.

Sajnálatos módon úgy tűnt, ezek a rémhírek nem fognak egyhamar eltűnni. Joseph Moore, az üzletember, aki Cruz ideiglenes elnök ellen indul a választáson, meggondolatlanul és gátlátalanul kezdte szajkózni a Liberty Watch kedvenc szólamait, köztük azt is, hogy a Pszí-gyerekek esetében vezessék be a kötelező sorkatonai szolgálatot, és a népszerűsége egyik napról a másikra nagyon megnőtt. Most pedig már odáig ment, hogy válogatás nélkül ismétli, amit a Liberty Watch kinyilatkoztat. Szerintem az emberei afféle kísérleti lukiként eregették fel ezeket a híreket, hogy a következő beszédének témáit teszteljék.

– De azok a képek... – szólaltam meg.

Mel méltatlankodva ingatta fejét.

– Ez új elem, a Liberty Watch emberei csak most kezdték el ezt csinálni. Egyszerűen gyerekképeket szednek le az internetről, és felbérelnek embereket arra, hogy kétséget és félelmet támaszszanak, és azt sugallják, hogy a kormány nem végzi a feladatait. De mi legalább tudjuk, hogy a kormány azt teszi, ami a dolga.

Komoran bólintottam.

– Elnézést, csak elég váratlanul ért.

Halántékomat az üveghez támasztottam. A következő pillanatban a tiltakozók egy újabb csoportjához értünk.

– Szentséges ég! – szólt Cooper ügynök, azzal előrehajolt, hogy a szélvédőn át kifelé nézhessen. – Mi jöhet még?

A transzparenst az autópálya fölötti gyalogoshíd korlátjára feszítették ki, mint valami régi zászlót. A plakátot tartó két felnőtt férfi túl ismerős, kék alapon fehér csillagsávos karszalagot viselt. Végigfutott a hátamon a hideg.

ÉLET, SZABADSÁG ÉS A SZÖRNYEK ÖRÖK KERESÉSE.

Csak akkor lenne gyilkosság, ha emberek lennének.

– Milyen kedves – jegyezte meg Mel elkomorodva, ahogy elhaladtunk a híd alatt.

Mutatóujjammal megdörzsöltem felső ajkamat, aztán fogtam a telefont, és a legújabb chatfolyamra kattintottam. Írni kezdtem: Azért ma találkozunk?

Nem vettem le tekintetemet a telefon kijelzőjéről. Vártam, hogy megjelenjen a válaszbuborék. Szemem sarkából észleltem Cooper ügynök napszemüvegének tükröződését, ahogy belezett a visszapillantó tükörbe. Engem figyelt. Amúgy is fehér bőre egy kicsit még sápadtabb lett, ahogy felfogta a transzparens üzenetét.

Cooper ügynöknek nem volt oka az aggodalomra. Nem lesz sírás. Nem lesz érzelmi mocsok, amit fel kell takarítani. A méreg fele, amit ezek az emberek a transzparensikkel, rádióműsoraikkal, a híradásaikkal csepegtettek, hazugság volt, a másik fele teljesen értelmetlen. A „szörny” szót régi sértésként használták. Van úgy, hogy egy bántó szót olyan gyakran vesznek a szájukra, hogy egy idő után elveszti fájdalmas élett. A másik magyarázat az, hogy egy idő után úgy megvastagszik az ember bőre, hogy már nem lehet belevágni sem. A szívem már nem volt olyan könnyen sebezhető, mint régen... elkéstem azzal, hogy ez az ütés eltaláljon engem.

Nyeltem párat, hogy eltűnjön a torkomból a gombóc; megszorítottam telefonomat.

Ha emberek lennének...

Torokköszörülés céljából köhögtem, aztán az ablakon néztem kifelé. A tiltakozók csoportja gyérült, de amint elhagytuk az építkezés területét, újra többen lettek.

– Mindenkinnek joga van hülyének lenni, de nagyon úgy tűnik, hogy ők visszaélnek ezzel a jogukkal.

Mel erre erőtlenül felnevetett, majd kisimította az arcomba hullott, elszabadult hajtcincset.

– Mégis jelentenünk kéne – mondta Cooper ügynök, majd elvette jobb kezét a kormányról, és finoman megrázta Martinez ügynököt. – Nem közvetlen fenyegetés, de tudniuk kell, hogy még egy lépés, és túl messzire mentek.

– Egyetérték – szólta Martinez ügynök. – El kell kezdenünk mindent dokumentálni, akármilyen jelentéktelennek tűnő do-

logról van is szó. Rakjuk össze a bizonyítékokat, készítsük elő az eljárást.

– Ami azt illeti – szólt közbe Mel, közben frizuráját igazgatta, hajcsatokat húzott ki és helyezett át – ...valószínűleg jobb, ha nem szellőztetjük meg a dolgot, nem szítjuk a tüzet. Éppen ezt akarják... ha lecsukjuk őket, ráugranak arra, hogy megsértettük a szólásszabadsághoz való jogukat. A mi munkánk az, hogy elmondjuk az igazat a Pszí-gyerekekről és a közvélemény-kutatások azt mutatják, hogy nagyon is beletaláltunk a közhangulatba. Az emberek a mi oldalunkon állnak.

Csekély vigasz volt, de mégis jól esett. Néha úgy éreztem, hogy egyszerre szólok mindenkihez és senkihez. Soha nem láttam, hogy a szavaim hatással lettek volna a közönségre; semmi nem látszott az arcukon. Se jó, se rossz. Csak meghallgatták, amit mondtam. Az, hogy meg is értették-e, az más kérdés.

Megint lenéztem a telefonomra.

Semmi válasz.

– Valamit el kell mondanom, mielőtt a helyszínre érünk – szólt Mel, és egészen felém fordult. Verejtékcsepp csordult le arcán, megcsillant a sötét bőrén. Lenyúlt, igazított a légkondicionáló fűvókáján, magára irányította a légáramlatot. – Ma reggel kaptam egy e-mailt Cruz ügyvivő elnök vezérkari főnökétől. Azt írták, hogy néhány új szövegmodult küldenek a beszédedhez. Nem tudom biztosan, mikor fog érkezni. Lehet, hogy egyenesen a sugógépre kell töltenem.

Nem érdekelt, hogy ingerültnek hangzott a sóhajom. Fel kell fogniuk végre, mennyire idegesítő ez.

– Még nem csavarták ki eléggé? – Gyűlöltem, hogy nem volt elég időm az új anyagokat gyakorolni, hogy magabiztosan mondhattam el. – Amúgy milyen új modulokról van szó?

Mel visszacsúsztatta laptopját a táskába. A szebb napokat is látott bőrtáskából kiömlött néhány tömött dosszié, ahogy a laptop becsusszant közéjük.

– Ha jól értelmezem, csak néhány finomításról van szó. Tudom, hogy már visszafelé, és álmodból felébresztve is el tudnád mondani a szöveget, de figyeld a sugógépet!

Már vagy száz különböző helyen, százszor elismételtem ugyanannak a szövegnek különböző változatait; a félelem természetéről szólt és arról, hogy a Pszí-gyerekek néhány kisebb

súrlódástól eltekintve zökkenőmentesen visszailleszkedtek a társadalomba. A plusz felelősséget jó jelnek vettem; egyre jobban megbíztak bennem. Talán újabb eseményeket tesznek a naptáramba és ősszel, a nagy választáskor újra munkába állítanak.

– Rendben... de...

A mozgás hirtelenségére figyeltem fel, nem magára a nőre. Kissé távolabb állt a bal oldali padkán álló transzparenszeket tartó és megafonba kiabáló tömegtől. Hosszú, egyenes szálú ős haja volt, kifakult virágos póló viselt, fehér csillagokkal díszített kék kendőt kötött csontfehér karjára. Akár valakinék a nagymamája is lehetett volna... ha nem szorongatott volna a kezében lángoló palackot.

Tudtam, hogy nagy sebességgel haladunk, hogy ez nem történhet meg, de az idő hajlamos furcsán viselkedni, amikor azt akarja, hogy meglássunk valamit.

A másodpercek lelassultak, az idő a nő futva megtett lépéseire ketyegett. Az ismeretlen ajka hátrahúzódott, arcának ráncai mélyültek, ahogy magasan a feje fölé emelte a palackot, és a terepjáró felé hajította, majd üvöltött valamit, amit nem hallottam.

A kis gyújtóbomba a betonra esett, és hangos szisszenéssel fellobbant. Úgy villant fel, mintha az autópálya aszfaltjára tapadt olajnyomok és más vegyi anyagok égnének. A hőségtől és a nyomástól az ablaknál magas, sivítő hangot hallatott.

Biztonsági övem a mellkasomra feszült, ahogy a kocsi élesen jobbra fordult. Nyakamat nyújtva néztem, ahogy az út vörös- és aranyszínű lángfallal ég.

– Jól vagytok? – kérdezte Cooper ügynök, és a gázra taposott. Mel és én megint hátrapréselődöttünk az ülésben. Az ajtóba kapaszkodva egyenesedtem ki.

Előttünk az egyik rendőrautó megfordult, és bekapcsolta a szirénát. A tiltakozók tömege szétszéledt, a közeli erdőbe és mezőkre menekültek. Gyávák.

– A büdös francba! – szólt Mel.

Düh forrongott bennem, a zsigereimet mardosta. Remegtem a felhasználhatatlan adrenalinlöketektől. Az a nő... megsebesíthetett volna egy másik tiltakozót, Melt, az ügynököket vagy egy rendőrt. Meg is *ülhet*e volna őket.

Bőröm felforrósodott, így nyilvánult meg tehetetlen haragom. Éles vegyszerszag marta az orromat.

Nagyon könnyű lett volna megtalálni azt a nőt. Megragadni a haját, a földre lökni és lefogni, amíg valamelyik rendőr nem ér oda hozzánk. Gyerekjáték lett volna.

A kocsik akkumulátorának töltése a közelben hevült. Várt. *Azt hiszed, ez elég ahhoz, hogy megijesszenek? Azt hiszed, nem próbáltak már mások is megölni?*

Sokan próbálták. Néhánynak majdnem sikerült. Már nem voltam préda, és nem hagytam, hogy bárki is megint ellenem forduljon, legkevésbé egy idős nő, aki az utálatos barátaival kipróbálta a bombakészítést.

Forrongó gondolataimban egyetlen csitító szó jelent meg:

Ne.

Erőt vettem magamon, elengedtem az ajtót. Kezemet többször erősen ökölbe szorítottam, és ellazítottam, így próbáltam megszabadulni a feszültségtől. Pontosan ezt akarták. Azt, hogy reagáljunk, bizonyítsuk be, hogy mind szörnyek vagyunk, és csak a pillanatra várunk, hogy kitörjünk ketrecünkéből.

Nem ér annyit az a nő. Egyikük sem.

Nem ő az utolsó, aki megpróbál ártani nekem. Tudomásul vettem ezt, és hálás voltam a védelemért, amelyben mindannyiunkat részesítettek. Nem volt helye kísérteteknek az életben; sem élő, sem halott szellemeket nem akartam látni. Ruby azt szokta mondani, hogy kiérdemeltük az emlékeinket, de azon kívül, hogy megtartjuk azokat, nem tartozunk semmivel. Azt hiszem, ezt ő mindenkinél jobban tudta.

Előreléptünk, és a legjobb, ha a múltat sötétben hagyjuk. Hamvaiban elégeve.

– Semmi gond! – szólaltam meg, amikor már megbíztam a hangomban, amikor már nyugodtan tudtam szólni. – Nincs gond.

– Pedig szerintem a gondnak ennél pontosabb definíciója nincsen – jegyezte meg Mel kissé reszkető hangon.

– Tessék, itt a közvetlen fenyegetettség – mondta Cooper ügynök a partnerének, szemét az útról egy pillanatra sem vette le.

Nem törődve a halántékomon lüktető fájdalommal, megfordítottam a combomra szorított telefont. Hiába volt mű-

anyag tokban, a kijelző villogott; egyetlen elektromos ív húzó-
dott az ujjamból, táncolt az üveglapon. Visszaejtettem ölembe,
és magamban imádkoztam, hogy kapcsolódjon be újra a ké-
szülék.

A francba! Nagyon régóta nem csináltam ezt.

Végül, egy újabb nagyon gyötrelmes pillanat elteltével,
a kijelző megnyugodott. A torkom kiszáradt, feszülten nyelde-
keltem. Megnyitottam a korábbi folyamatot. Az üzenetem még
ott volt, válaszra várt.

– Körülbelül tíz perc, és ott vagyunk – jelentette be Cooper
ügynök.

A telefon megrezdült a kezemben. Végre...

Lenéztem, ujjaim nagy sebességgel gépelték be a jelszava-
mat. Az üzenetfolyam megnyílt.

NEM TUDTAM ELSZABADULNI. SORRY. LEGKÖZELEBB?

– Minden oké? – kérdezte Mel megérintve a karomat. Te-
kintete lágy volt, fürkésző. Nagyon furcsa készítés tört rám,
hogy a vállára hajtsam a fejemet, és behunyjam a szememet, ki-
zárjam a külvilágot, míg megérkezünk oda, ahová indultunk.

Megláthatta ezt az arcomon, mert gyorsan hozzátette:

– Áttegyük máskorra az eseményt? Néhány óra halasztás
is sokat jelenthet. Majdnem szívrohamot kaptam az előbb. Át
tudom érezni, mit élhettél át.

Olyan széles mosolyt erőltettem arcomra, hogy szinte fáj.

– Ne! Jól vagyok. Tényleg. Nem szükséges későbbre halasz-
tani. Ráadásul, ha ezt későbbre tesszük, csúcsforgalom lehet,
mire elindulunk, és akkor lekéssük a japán nagykövetség ese-
ményét.

A nagykövetség újranyitotta a Japán Információs és Kul-
turális Központot, és az a megtiszteltetés ért, hogy felkértek,
mutassam be a dokumentumfilmet, amely a másik japán-ame-
rikai Pszíról, Kenji Otáról készült. Nem kifejezés, hogy izgatott
voltam; csak futólag találkoztam egyszer Kenjivel, és hetek óta
vártam, hogy végre olyanokkal lehessen kapcsolatban, akik ve-
lem azonos háttérűek, és ugyanazt élték át, amit én.

– Átvehetnénk a napi programot? – kérdeztem. – Hogy biz-
tosan tudjam.

Mel biztatón megszorította a karomat.

– Csodálatos vagy. Nem is tudom, hogyan tudsz ilyen erős maradni mindezek mellett. De komolyan gondoltam, amit az imént mondtam. Kérhetem az esemény időpontjának módosítását.

Ingattam a fejemet, a szívem hevesen dobogott. Abban a pillanatban, ahogy Cruz elnök kommunikációs igazgatója gyanítani kezdte volna, hogy képtelen vagyok elviselni a munkával járó stresszt, rögtön kivettek volna a programból.

– Nem szükséges. Teljesen jól vagyok. Tényleg.

– Rendben – felelte Mel, és egy kicsit, nagyon kicsit mintha megkönnyebbült volna. Tudtam, hogy igazi rémálom lett volna neki módosítani az esemény időpontján. A táskájába nyúlt, kihúzott egy dossziét, amire a mai dátumot biggyesztették, és sorolni kezdte a programok idejét, leírását.

Visszatettem a telefont a táskámba, kerestem valamit, amivel csökkenthetném az egyre növekvő feszültségemet. Olyan erővel nyomtam bordáimat, mintha fel akarnám nyitni a mellkasomat, és megmutatni a benti nyers káoszt.

Válaszoljak neki? Vagy ezzel csak zavarnám...?

– Tehát 9:30-kor a dékán bevezet a...

Legközelebb? Gondolkoztam, hogy elővegyem-e újra a telefont, és újraolvassam-e Pufi üzenetét, hogy biztosan tudjam, nem képzelődtem. Tudatom ezt a szót suttogta folyamatosan, nem eresztette a kérdőjelet... azt a kis szimbólumot, ami addig mintha nem is létezett volna közöttünk.

KETTŐ

EGYSZER RÉGEN, RÉGES-RÉGEN EGYETLEN SZÓT SEM szóltam hónapokig. Ami azt illeti, a hónapok több mint egy évet jelentettek.

Először véletlen volt, baleset... illetve nem baleset. Még mindig küszködtem a magyarázattal, az önigazolással, hogy miért hallgattam el. Mintha a menekülésünk éjszakáján a rehabilitációs tábort körülvevő szögesdrót olyan mélyen vágott volna belém, hogy minden szavam kivérzett belőlem. Olyan üres voltam a bőröm alatt, olyan hideg. Annyira gyenge lettem, hogy belém maródhatott a sokk, és átvehette felettem az uralmat.

Az igazság az, hogy bizonyos dolgok túlmutatnak a szavakon, bizonyos dolgokat nem lehet leírni. Például az éjszakában mennydörgő puskalövések hangját. A vékony egyenruhák hátát szennyező vérfoltot. A hason heverő gyerekeket, akiket lassan betemet a sötét égből hulló hó. Az érzést, hogy saját reményünk fojtott meg abban a pillanatban, amikor kimenekült a kerítésen, és otthagyt minket meghalni.

A következő néhány napban egyszerűen... fáradt voltam. Bizonytalan. Kérdések záporoztak rám, és én csak bólogattam, vagy a fejemet ingattam. Ez is nagyon sok energiát elvett. Félttem, hogy rossz szavakat választok a fejemben kavargó zűrzavaros sötétből. Rettegtem, hogy olyasmit mondok, ami a többieknek, a fiúknak, akik megmentettek, esetleg nem tetszik.

Minden másodpercben, amit a furgonban töltöttünk, és haladtunk, ettől félttem: hogy azt mondom, éhes vagyok vagy fádom, vagy fáj valamim, és úgy döntenek, csak gondot jelentek nekik, ahogy a szüleimnek is gondot jelentettem. A fiúk pedig ugyanolyan gyorsan, ahogy szökésünk éjszakáján eldöntötték, hogy magukkal visznek, úgy döntenek majd, hogy otthagynak, ahol éppen vagyunk.

De nem hagytak ott. És elég hamar rájöttem, hogy nem fognak otthagyni. De akkor már sokkal kényelmesebbnek találtam, hogy abba a rongyos noteszbe írjak mindent, amit mondani akarok. Így gondosan megválogathattam a szavaimat. Pontos választ adhattam, azt fejeztem ki, amit akartam, nem hibáztam. Én dönthettem el, mikor szeretnék mondani valamit. Így sokkal jobban tudtam irányítani az életemet.

A baj csak az volt, hogy rendszeresen a hallgatást választottam. A csendet. Újra és újra. Hagytam, hogy belesüppedjek a csend mélyének biztonságába. A fájdalmas dolgok rejtve maradhatnak, soha nem kell őket megérteni, nem kell beszélni róluk. A múlt nem jön vissza, nem bánt, ha nem beszélek róla. A hó, a vér, a sikítások emléke nem támad fel, nem temet dermesztő nyomással maga alá a sötétbe. Nem kellett beismernem, hogy félek, éhes vagyok, kimerültem, így nem okoztam gondot a többieknek. Hallgatásom pajzs lett.

Amivel védhettem magamat.

Ami mögé elrejtőzhettem.

Ez már többé éve történt. Már nem a néma, borotvált fejű és túlméretezett kesztyűs kislányként ismertek, hanem arról, amit mondtam. Tévében szerepeltem, tömegek előtt mondtam beszédeket. Az a hallgató lány kísértet lett, elhagytam az emlékeimben, amiket már nem is akartam felidézni.

A szavakat még így is kissé nehezebben ejtettem, mint mások. Nagyon könnyű volt visszahúzódni bensőm kényelmes mélységébe, ahol csend volt. Különösen az olyan napokon, mint ez, amikor az adrenalinlöket utórezgése miatt nyugtalanul vártam a következő eseményt.

Bármennyire is igyekeztem, képtelen voltam koncentrálni. Előttem a két tucat sornyi embertömeg elmosódott színfolt és kis, mocorgó mozdulatok egyvelege lett. Elvesztettem a fonalat, nem tudtam, mit mondott a Penn State Egyetem acélos hajjú, felvételi ügyekért felelős dékánja, ahogy a korábbi kampuszbe mutató sétán sem tudtam követni mondanivalóját. Most már sötét bőre és kék csíkos vászonöltönye is elmosódott látásom perifériáján.

Magas sarkú cipőm egyik sarkát felemeltem, aztán letettem, és a másikat húztam fel, hogy a kocsúton felgyülemlett feszültséget valahogy levezessem. Behunytam szememet

a napfény melege ellen, de nagyon gyorsan ki is nyitottam, mert csak az öreg nő vicsorgó arcát láttam magam előtt.

A levegő annyira párás volt, mintha bármelyik pillanatban sós könnyek csapódhattak volna ki belőle; úgy besűrűsödött a későnyári hőségtől, mintha az ég selymes bevonatot kapott volna tőle. Sűrű hajam fellázadt: nekifeszült a szorító hajcsatoknak, és gondosan fésült frizurám kezdett szétesni. Verejtékcsepp csorgott le gerincemen, blúzomat a hátamhoz tapasztotta.

Mel karon fogott, körmei a húsomba vágtak. Azonnal magamhoz tértem, letettem a sarkamat, és hagytam, hogy újra ki nyíljon körülöttem a világ.

A szórványos taps nem volt elég hangos ahhoz, hogy viszszaferdjön a mögöttünk levő nagy épületről, amit a dékán Old Main, azaz régi főépület néven emlegetett. Ez nem jelentett jót az érdeklődési szint szempontjából, de talán én meg tudtam nyerni őket. A *szörny*-lét azt jelentette, hogy az emberek egy ideig nagyon is hajlandók voltak bámulni engem.

Kiléptem az Old Main óratornyának árnyékából. Kihúztam magamat, végignyaltam a fogaimat, meg akartam győződni arról, hogy nem rúzsfoltosak, aztán felemeltem a kezemet, és integettem.

A dékán lelépett a nagy füves térségre vezető, lépcsőkre épített, ideiglenes emelvényen álló pódiumról. Ahogy közeledtem, a pódium felé intett, mintegy hívott, hogy lépjek a helyébe; biztató mosollyal nézett rám, mire erőt vettem magamon, és viszonoztam a mosolyt.

Nem volt szükségem biztatásra. A munkámat végeztem.

A gyér taps megint elhalt, ezúttal azért, mert zene szólalt meg a legalsó lépcsőfokon álló hangszórókból, valamiféle indulónak gondoltam. Miközben vártam, hogy a sűgőgéphez betöltsön a szöveg, gyors pillantást vettem a közönségre, de vigyáztam arra, hogy közvetlenül a lépcsőtől jobbra álló kameraerdőbe nézzek.

– Szép napot! – köszöntem a pódium szélébe kapaszkodva. Egyenesen gyűlöltem a hangszórókból hallatszó hangomat. Olyan volt, mintha egy kislány beszélt volna. – Nagy öröm, hogy itt lehetek ma önökkel. Köszönöm Harrison dékán úrnak, hogy meghívott, és lehetőséget adott. Üdvözölnöm a rendkí-

vüli új évfolyamot, és örülök, hogy megünnepelhetjük, hogy neves egyetemük újra megnyitja kapuit a tanuló ifjúság előtt.

Őszintén kétségbe vontam, hogy bármiféle meghívásról szó lett volna. Mel az összes ilyen programot népszerűségi modellek alapján hozta össze, olyan helyekre, ahol szerinte a legnagyobb médiafelhajtás volt várható. Mintha mindig tudta volna, hogyan lehet valakit úgy sarokba szorítani, hogy a *Nem* valahogy rövid időn belül lelkes *Igenné* alakuljon.

Minden beszéd elejét és végét gondosan az alkalomhoz és a helyszínhez alakították. Ezek a kis változtatások csak a szokásos rutin variációi voltak. Már nem szorítottam annyira erősen a szónoki pódium szélét, elmúlt a lámpalázam. Végignézttem a tömegben, próbáltam felmérni a hangulatot. A riporterek sora mögött, akik gyors tempóban jegyzeteltek, és félig eltakarták őket a telefonok, amikkel fotóztak, változatos közönség ült; szinte minden korosztály megtalálható volt közöttük.

A hátsó sorokat szülők és más családtagok töltötték meg. Közelebb fiatalabbak ültek, de ők is legalább tíz évvel idősebbek voltak a tipikus egyetemi elsősöknél. Mindegyikük megkezdett tanulmányait folytatta, amiket azért voltak kénytelenek félbehagyni, mert a Pszichiatriában az egyetemek nagy része csődbe ment.

Voltak velem egykorúak és nálam egy kicsit fiatalabbak is. Ők a riporterek mellett ültek; hüvelykujnyi jelvényük látszott ingjükön, blúzukon, ahogy annak mindig is lennie kellett volna. Sok zöld gomb, kevesebb kék és még kevesebb arany, mint az enyém. És közöttük fehérek.

Lenéztem a pódiumra, szünetet tartottam a beszédemben. *Hatástalanítottak*. Ez a szó jutott eszembe, bármilyen kellemetlen és hívatlan is. Ők azok, akik úgy döntöttek – vagy a szüleik úgy döntöttek helyettük –, hogy vessék magukat alá a „gyógymód” kezelésnek. Különösen azok, akik sebészi úton beültetett implantátumot kaptak, amely hatékonyan gátolja meg, és semlegesíti az agy hozzáférését azokhoz a képességekhez, amelyeket az IKAN betegséggel kaptak.

– Mi vagyunk a szerencsések – folytattam. – Túléltük mindazokat a megpróbáltatásokat, amiket az elmúlt évtized hozott országunkra, és ezek a megpróbáltatások olyan mértékben egségbe forrasztottak minket, ahogy arra senki nem számí-

tott. Természetesen mindannyian áldozatokat hoztunk. Mindannyian szenvedtünk, küzdöttünk. És ebből nagyon sokat tanultunk... azt is, hogy miként bízhatunk meg újra másokban, és miként hihetünk újra e nemzet jövőjében.

Az első sor bal szélén valaki hangosan köhögött. Annyira célzatos köhögés volt, hogy magára vonta a figyelmemet, miközben egy kortyot ittam a kikészített pohárból.

Két kamasz ült a közönség bal oldalán álló rendőr mögött. Egyikük, egy barna bőrű lány valósággal ragyogott sárga nyári ruhájában; kinyújtotta, bokánál keresztezte szíjszandálos lábát. Feje oldalra dőlt, hátul összefogott göndör fekete haja a vállára omlott. Az ovális lencséjű, macskaszem-keretes szemüveg lecsúszott ornyergéről, így jobban lehetett látni vonásait: sűrű szemöldök, magas, markáns arccsont. Valószínűleg szép, nagy szeme lehetett, de erről nem győződhettem meg, mert úgy tűnt, sikerült a lányt álomba beszélnem.

Bosszúság töltött el, ahogy láttam száját kinyílni. Egyenletesen szuszogott.

Ó! Csak az időmet fecsérlem ezzel?

Mellette egy körülbelül velem egykorú fiú ült. Olyan kontrasztban állt a lánnyal, hogy önkéntelenül egy pillanattal tovább néztem. Gesztenyebarna hajában természetes göndörség hullámozott, és alig látszott rajta, hogy vágatja; az éles napfényben halvány vöröses árnyalatot kapott. Arca sovány volt, de vonásai olyan tisztán, élesen rajzolódtak ki, hogyha nem látom, nem hittem volna el, hogy nem valami vázlatfüzetben ábrázolták. Halvány bőrét kissé megfogta a nap, világos szeme még élénkebbnek tűnt. Egyenesen rám nézett, arckifejezése kifürkészhetetlen, tekintete rezzenéstelen maradt, majd szája széle lefelé mozdult.

Felegyenesedtem, másfelé néztem.

– Tudom, hogy sokat kértek már Pszí-társaimtól, de korlátokat kell felállítanunk azoknak, akiknek képességeit korlátlanul gondoljuk. A társadalom csak akkor működhet, ha vannak határok és szabályok, és továbbra is azon kell dolgozunk, hogy visszataláljunk ezek közé... hogy ne feszüljünk neki ezeknek a határoknak annyira, hogy az a köznyugalmat veszélyeztesse.

Az a lány egyszerűen felállhatna, és elmehetne, ha ennyire nem érdekli a jövője... de rávettem magamat, hogy még egyszer rájuk nézzek. A lánynak zöld, a fiúnak arany kítűzője volt.

Teljes figyelmemet újra a beszédre fordítottam, ahogy a tárgyra tértem. Ez volt a legkevésbé kedvelt részem: könyörögni a Pszi-képességűeknek azért, hogy legyenek türelemmel azok iránt, akik félnek tőlünk, és könyörögni azoknak, akik rettegnek, hogy elismerjék, milyen elnyomásban és félelemben éltünk nap mint nap azóta, hogy az IKAN-szindrómát diagnosztizálták. Nem tűnt tisztességes összehasonlításnak, de ezt kommunikációs profik hozták össze így. Mit is tudhatok én erről az egészről?

Egy pillanatra, de csak egy nagyon rövidre, elakadt a hangom, mert ismeretlen szöveg töltődött be a képernyőre.

– És ahogy belépünk ebbe az új kezdetbe, azt hiszem, az egyik legfontosabb dolog, hogy elismerjük a múltat. Tiszteletben kell tartanunk Amerika hagyományait.

Ez volt az új szöveg, amit Mel az autóban említett. A sűgő-gép bizonytalanságomhoz alkalmazkodva lassított.

– Ebben beletartozik az is – olvastam –, hogy tiszteletben tartjuk eredeti alkotmányunkat, hitünk alapjait és az állampolgárokkal szembeni elvárásokat demokráciánkban...

A szavak továbbgördültek a képernyőn, bár torkomon ragadtak.

A MAI NAP FOLYAMÁN AZ IDEIGLENES KORMÁNY ELŐTERJESZTETTE, MEGSZAVAZTA ÉS KIHIRDETTE A RENDELETET, AMELY SZERINT TÖRLI A PSZI-SZÜLETÉSŰ, NAGYKORÚ ÁLLAMPOLGÁROKAT A VÁLASZTÓI NÉVJEGYZÉKBŐL. EZZEL AZ INTÉZKEDÉSSSEL TÖBB IDŐT KAPNAK, HOGY FELÉPÜLJENEK AZ ŐKET ÉRT TRAUMÁKBÓL, MIELŐTT POTENCIÁLISAN AZ EGÉSZ ÉLETÜKRE KIHATÓ DÖNTÉST HOZNAK A SZAVAZÁSNA, ÉS JOBBAN MEGÉRTHESSÉK E SZENT POLGÁRI FELELŐSSÉG TELJES SÚLYÁT, JELENTŐSÉGÉT ÉS HATÁSÁT.

EZ CSAK IDEIGLENES INTÉZKEDÉS, AMELY A NOVEMBERI ELNÖKVÁLASZTÁS, AZ ÚJ KONGRESSZUS FELESKETESE UTÁN FELÜLVIZGÁLATRA KERÜL.

Reszketés indult felfelé kezemen, a pódium fényes fájába kapaszkodtam. Csend olvadt ránk, csak a mikrofonba fúvó szél

reccsent időnként. A közönség feszengeni kezdett. A második sorban egy nő kezében végre megállt a legyezőként használt programfüzet. A nő előrehajolt, és kíváncsian nézett rám.

Ez nem lehetett igaz. Legszívesebben hátranéztem volna, hogy Mel észrevegye, téves szöveget tett a sűgőgépre. Aki úgy gondolta, hogy ez valami jó vicc, megérdemelte volna, hogy ökölrel csapjanak a gégéjére.

A szövegrész visszaállt az elejére. Megint. Mintha ragaszkodna a felolvasáshoz.

Nem... ez... A Pszíképességűeknek így is korlátozott jogokat biztosított az igazolványuk. Mi csak huszonegy éves korunkban kaphattunk jogosítványt. Egy beszédem csak arról szólt, hogy miért éri meg várni, és milyen izgalmas lesz majd jogosítvánnyal jelentkezni a választói névjegyzékbe. Én már évekkkel ezelőtt megtettem, amikor Pufi és Vida. Nem akartam kimaradni.

Ez... ez biztosan csak... Ez biztosan elkerülte a figyelmét... és a másik Pszík sem vette észre Cruz ügyvivő elnök hivatalában. Már biztosan felszólaltak ellene.

De Mel nem azt mondta, hogy a kiegészítést közvetlenül Cruz elnök vezérkari főnöke küldte? Miért kell ezt így rám tolni minden magyarázat és figyelmeztetés nélkül?

Azért, mert te mindenképpen beolvasod – szólalt meg bennem egy halk hang. Ahogy szemrebbenés nélkül beolvastál mindent, amit eléd tettem.

Vagy... azért, mert a Pszík Tanács már elutasította a közlését.

Ezúttal hátrapillantottam. A tömeg már halkán morajlott; nyilván nem értették, mi történik. Mel csak ült, meg sem mozdult, le sem vette a napszemüvegét. Kezével intett, jelezte, hogy forduljak vissza, a közönség felé. Hogy menjen minden úgy, ahogy mennie kell.

A fiú az első sorban, akire korábban felfigyeltem, enyhén oldalra billentette a fejét, szeme összeszűkül. Abból, ahogy egész teste megfeszült, arra következtettem, hogy valamiképpen sikerült elolvasni a szöveget a sűgőgépemen, vagy érzékelte, milyen nyugtalanul ver a szívem.

Csak olvasd fel, mondd ki, gondoltam, ahogy a szöveg újra visszaállt az elejére. A hangomat ígértem nekik mindenhez, amire szükségük volt rám, mindenhez, amit be kellett jelente-

niük. Ebben állapodtunk meg, ez volt az értelme annak, hogy itt álltam.

Csak olvasd fel, mondd ki!

Ez csak ideiglenes intézkedés. Ezt ígérték, csak egy választásra szólt. Egy választást még kibírunk. Az igazsághoz idő és áldozat szükséges, de mint az előkészületek bizonyították, leginkább együttműködéssel lehetett eljutni az igazsághoz, az igazságosságához. A Pszichépsességük jobb jövőjéért dolgoztunk, nem csak egy év előnyét-hátrányát kellett figyelembe venni.

A torkom égett. A pódium remegett a kezem alatt, de nem értettem, miért. Miért most? Miért ez a bejelentés, és nem más?

Csak olvasd fel, mondd ki!

A lány, a múlt kísértete visszatért. Kesztyűs kezével a nyakamat szorongatta.

Képtelen vagyok rá. Most nem. Ezt nem.

– Köszönöm, hogy meghallgattak – hebegtem. – Nagy megtiszteltetés volt önök előtt beszélni ezen az ünnepen. A legjobbakat kívánom önöknek. Kívánom, hogy ezzel nyíljon új fejezet az életükben...

A sűgőgép képernyője elsötétedett. A következő pillanatban egyetlen sor jelent meg:

VALAKI CSAK AZÉRT VAN ITT, MERT MEG AKAR ÖLNI TÉGED.

HÁROM

FELNEVETTEM.

Disszonáns befejezése volt ez egy befejezetlen gondolatnak; egy pillanatra elnyomta a hangszórók és a körülöttem lévő elektronikai eszközök folyamatos zsongását. A döbbszót nevetés mintha megsokszorozódott volna, ahogy az Old Main oszlopairól visszaverődött... mintha egyetlen lövésre golyózápor lenne a válasz.

Zavar terjedt a tömegben; láttam az arcukon, hallottam a sugdolózáásaikban. Megdermesztett a düh, mozdulni sem tudtam, és minél hosszabb ideig álltam ott tétlenül és szótlannul, annál mélyebb lett a megaláztatás.

Valaki valami önös érdekből nyilvánvalóan hamis szöveget töltött a sugógépbe a Meltől kapott szövegem kiegészítése helyett.

Mondj valamit! Csinálj valamit!

Már akkor rá kellett volna jönnöm, amikor az ideiglenes névjegyzéki törlésről szóló szöveg megjelent a sugógépen, és a lehető legtermészetesebb módon le kellett volna zárnom a beszédemet. De ledermedtem, mint valami abszolút kezdő és ezzel a legrosszabb spekulációknak tettem ki magamat; az esti híradók tele lesznek ezzel. Szinte már hallottam, láttam is, ahogy ezt a furcsa megtorpanást boncolgatják, újra és újra lejátsszák, ami történt, és felteszik a kérdést: *Jól van ez a lány?*

Előrehajoltam, nagy nehezen sikerült még kimondanom:

– Még egyszer köszönöm. További szép napot!

Ez nemhogy lecsillapította volna a tömeget, inkább még jobban felbolydultak. Hirtelen az alvó lány is felült, maga alá húzta a lábát, a mellette ülő sötét hajú fiúra nézett.

Ekkor újra a dékán lépett a mikrofonhoz, ideges pillantással nézett rám.

– Nos... mindenkinek köszönöm. Kedves vendégeink, hallgatóink, élvezzék a napfényt, a frissítőket!

Az utolsó harminc másodperc mintha harminc perc lett volna. Nem számít, hogy igazi vagy hamis fenyegetés: beindultak a vészforgatókönyv eseményei. Cooper ügynök egyenesen felém indult, nyakkendője minden gyors, erős lépésénél meglebbent. A sűgőgépen látható szavak tükröződtek vissza sötét napszemüvegének ezüstös lencséiben. A következő pillanatban valaki lekapcsolta az áramot, a sűgőgép képernyője elsötétült.

Cooper átfogta a vállamat, aki látta a jelenetet, valószínűleg azt hitte, hogy lekísér a színpadról. Talán nem vették észre, hogy Cooper ügynök erősen magához szorít és másik keze alig néhány centire van a fegyverétől. A nap teljesen átmelegítette sötét öltönyét, égetett, ahol hozzám ért.

– Minden rendben. Minden rendben – nyugtatott. Többször megismételte. Akkor is ezt mondta, amikor a rendőrök felszólították az egyetem személyzetét, hogy hagyják el az Old Main lépcsőjét és az emelvényt. Ekkorra már a diákok és családtagjaik többsége felállt, járkáltak, egymással beszélgettek vagy a közeli asztalok felé tartottak ételért, italért.

– Tudom – feleltem a lehető legrövidebben. A cipóm sarka becsúszott a régi kövezet egy repedésébe. Cooper ügynök nem adott időt, hogy óvatosan kilépjek onnan: előrerántott, a cipő sarkáról lejött a bőr. Botladozva haladtam tovább Mel felé.

– Várj itt! – mondta Cooper. – Martinez mindjárt itt lesz melletted. Hozom a kocsit.

Ez volt a biztonsági protokoll: védett helyre vinni a védett személyt, amíg a biztonságos elszállításáról gondoskodnak. Bólintottam. A következő pillanatban Cooper ügynök már nem volt mellettem. Elindult oda, ahol a kocsit hagyta, az újjáalakult Pennsylvania Állami Rendőrség és az ENSZ új szövetségi rendőri szerve, a Véderő őrizete alatt.

Nem messze tőlem megláttam Martinezt. Nem felém jött, hanem egy nőt faggatott a műszaki vezérlőfülkében. A nő folyamatosan vállat vont.

Mel hangja csendült fel mögöttem, megzavarta gondolataimat.

– ...elfogadhatatlan! Azt kértem, hogy garantáljanak egy bizonyos biztonsági szintet, és önök nem voltak erre képesek!

Cipóm sarka kopogott a kövön, ahogy hirtelen megfordultam, és elindultam felé. Mel elfordult a sápadt egyetemi embertől, aki folyamatosan bólogatott, bólogatott és bólogatott, egyszerűen hallgatta a PR-os kioktatását. Arca feszült volt, alig leplezte haragját.

Munkája miatt Mel kiképzést kapott, hogy rugalmas legyen, könnyen tudjon váltani sok szerep között, attól függően, hogy kivel van, és mit csinál. Nekem mentor volt, védelmező, tanácsadó, idegenvezető és testőr. Az alkalmatlanságot, különösen, ha biztonsági vonatkozása volt, mindig nehezen viselte. Ez a biztonsági fiaskó az autós incidenssel együtt láthatóan megviselte.

– Minden rendben – nyugtattam. – Csak valaki a reakciónkra kíváncsi...

– Egyáltalán *nincs rendben* – felelte Mel, és átfogta a vállamat. A legközelebbi oszlop mögé vezetett, olyan helyre állított, ahol a kamerák nem láthattak. – Fel kellett volna olvasnod a választási törvény ideiglenes módosításáról szóló szöveget, ezért rendeltem ide a sajtót, meg minden.

Egy lépést hátráltam, a szám mozdult, de hang nem jött ki a torkomon, ahogy a megfelelő szót kerestem.

– Azt mondtam nekik, hogy kész vagy egy nagyobb bejelentést tenni, de ha nem ez a helyzet...

– Nem! – Valahogy sikerült leráznom magamról a tudatomra telepedett döbbenetet. – Nem, *készen* állok. Csak nem tűnt... Nem volt...

Helyes.

Képtelen voltam kimondani a szót, Mel csalódottságának teljes súlya alatt nem. Kibírhatatlan volt a hőség, de a szavait mintha jég borította volna.

– Egyenesen az ügyvivő elnök irodájából jött a szöveg. Ők választottak téged erre a bejelentésre – mondta Mel.

– Miért?

Mel úgy bámult rám, mintha idegen nyelven kérdeztem volna.

Egyenesen a szemébe néztem, pontosítottam a kérdést.

– Miért engem választottak?

Valaki megérintette a könyökömet, és ezzel elejét vette minden válasznak, amit Mel adhatott volna.

– Erre, hölgyem!

A Véderő egyenruhája olyan új és ropogós volt, mint maga a szervezet. A testhez álló szürke zubbonyon fekete szerelékszíj volt, rajta nem-halálos fegyverek és eszközök, köztük a jellegzetes bot, amire hosszában ezüst betűkkel *A közrend védelmében* mottót írták. A Véderő tagjainak bal vállától csípőig vörös bőrv húzódott, amit a szív fölött ezüst kitűző tartott a helyén.

Benne voltam abban a fókuszcsoporthoz, amely az egyenruhákat választotta ki. Az egyik percben ott ültem Cruz vezérkari főnöke mellett, amikor a mintaegyenruhát bemutató férfi – az utolsó körbe jutott öt változat közül az volt a harmadik modell – belépett a terembe. A következő pillanatban már az ajtónál találtam magamat, kifelé menet. Nem értettem, hogy annak az egyenruhának a látványa miért zaklatott fel annyira. Szép volt. Fantasztikus. Semmi rossz nem tükröződött rajta, még a színek is teljesen rendben voltak...

Mély levegőt vettem, ránéztem a Véderő emberére, és bólintottam. Annyira zavarba jöttem, amikor a vezérkari főnök aznap rákérdezett, hogy mi volt a baj... és még jobban összezavarodtam, amikor a tervező elmagyarázta, mi is a koncepció. A vörös merészsége a szürke felületen azt a reményt fejezi ki, hogy a szegycsontok után békésebb jövő következik.

Nem volt semmi gond az egyenruhával, ahogy velem sem, és be is bizonyítottam ezt, amikor erre szavaztam.

A Véderő embere, pontosabban hölgye szép hajfonatot viselt sisakja alatt, fehér bőre leburnult a napon, tartásából ítélve valószínűleg az ország valamelyik fegyveres erőjénél szolgált korábban. Bizonyára az ENSZ békefenntartóinál pszichológiai teszteken kellett átmennie és taktikai kiképzést is kapott. Olyan kimért magabiztossággal lépdelt, mint aki hozzászólt ahhoz, hogy parancsokat adjon, de legalábbis parancsokat teljesítsen.

– Várjon! – mondtam, és megpróbáltam kiszabadítani magamat. A Véderő tagja még erősebben szorította a karomat, ahogy visszakísért az Old Main lépcsőin a hangszórók és a pódium felé. Csak a cipő kopogásából tudtam, hogy Mel még mögöttem van. – Cooper ügynök azt mondta...

– Most ne – szólt Mel élesen, és mellém lépett. Intett a Véderő embereinek egy csoportja felé, akik a rögtönzött színpad

szélén állva próbálták visszatartani a kíváncsi résztvevőket, akik fotókat akartak készíteni és néhány riportert, akik kérdéseket kiabáltak neki.

– Mi az ügyvivő elnök véleménye a közelgő választásokról? Látta a legutóbbi közvélemény-kutatási eredményeket?

– Mel, mit tud mondani nekünk azokról a híresztelésekről, hogy az ENSZ Közgyűlése visszatér Manhattanbe?

– Mel! Mel!

Rájöttem, milyen látványt nyújthatok egy külső szemlélőnek, ezért nem vettem figyelembe, hogy tarkótájon zsong a fejem, és közelebb léptem a Véderő katonájához. A hangszórók még duruzsoltak, áram áramlott bennük, valamit súgtak, amit nem hallottam.

Azt azonban elég tisztán kivettem, ahogy Mel erőltetett mosolya alól rám mordult:

– *Mosolyogj!*

Képtelen voltam mosolyogni.

A türelmetlen, kavargó tömeg, a kiabált kérdések zűrzavarában véletlenül megláttam a nézők között korábban észrevett fiú tekintetét. Nem mozdult a székétől. És úgy tűnt, én is ledermedtem ott, ahol álltam. Szemöldöke moccant, amikor végre elkapta rólam a tekintetét, és a magas Véderőhöz tartozó férfit nézte, aki a tömeg között járkált.

A Véderő katonanője, aki a karomat fogta, elindult velem előre, majd lefelé vezetett a lépcsőn. Nem a tömegtől távolra, hanem egyenesen az emberek közé.

– Miért erre megyünk? – kérdeztem. Gyorsabb lett volna a másik irányba indulni, amerre Cooper ügynök ment az Old Main mögé.

– A biztonsági protokoll megváltozott – felelte halkán a Véderő katonanője. Sötét hajfonata csillogott a nyirkos melegben.

Van valami, ami megváltozik az emberben – talán feleled –, amikor az élet egy bizonyos pontján szemtől szembe kerül a halállal, és éppen csak sikerül elkerülnie. Attól a pillanattól fogva olyan, mintha valami el nem ismert, bizonyíthatatlan hevedik érzéke lenne. Nem csenget vészcsengőt, amikor valami olyat észlel, ami nincs rendben. Nem mindig dobogtatja meg az ember szívét. Van úgy, hogy erre nincs idő.

Nevezzük ösztönnek vagy intuíciónak, megézésnek, aminek akarjuk ezt az életfenntartási képességet, de ha egyszer kialakult, nem tűnik el soha. És amikor jelt ad, úgy érezzük, mintha statikus elektromosság bizsergetné a bőrünket.

Tudhattam. Éreztem abban a pillanatban, amikor véletlenül megállítottam a családi autónkat az I-495-ös közepén. Éreztem a heves szívdobbanásból. A következő pillanatban a kamion a kocsni jobb oldalába csapódott. Olyan sokszor megmentett ez az érzés... nem kockáztathattam, hogy nem hallgatok rá. Mint Vida szokta mondani, van úgy, hogy az embernek a zsigeri megézésére kell hallgatnia, és az udvariasságot a bűdös francba kell elzavarni.

Csak egy kicsit nehezebb ezt tenni, ha kamerák irányultak az emberre. Senkinek nem akartam megadni azt az örömet, hogy félni lásson engem. Soha többé nem akartam meghátrálni.

De... ez nem csak afféle rossz érzés volt. Új, halk vibrálás töltötte be a levegőt, a fülem szélét csiklandozta, vinnyogott és sistergett.

A körülöttem kavargó tömegben megláttam az élénksárga ruhás lányt. Megragadta a fiú karját, és valahová mögém mutatott.

Hátrapillantottam, azt kerestem, hogy mit néz az ismeretlen. A sipító hang egyre élesebb lett, beleolvadt a hangszórók sistergésébe.

– Másfelé kéne mennünk – mondta Mel halkán a Véderő katonanőjének. – Kerüljük a tömeget!

Igen. Másfelé. Ne a tömegbe. A tanérvnyitó résztvevői feltorlódtak az egyetlen bejáratnál, ami így az egyetlen kijárat is volt a biztonsági kerítésen. A meleg felerősítette a verejték és a nyírt fű szagát, keserű, égett ízt hagyott a számban.

Újra hátranéztem, van-e szabad visszaút az Old Main felé, látom-e Martinez ügynököt, aki mintha eltűnt volna. De ahogy a tömeg szétnyílt, csak egy alak tartott felénk. A Véderő férfikatonája. Egyenruhája szűk volt széles vállán, fehér arcán verejték csorgott. Lehajtotta a fejét, de tekintete nem követte feje mozdulatát: egyenesen rám pillantott. Egy pillanattal tovább nézett annál, hogy gyanús legyen. Mielőtt rámutathattam volna, már kartávolságban volt.

Annyira közel, hogy csillogó jelvényében láttam visszatükröződni az arcomat.

Annyira közel, hogy észleltem, a botján nem volt ezüstbe-tűs felirat.

Annyira közel, hogy láttam, ahogy szabad keze a zubbonyzsebébe csúszik. Láttam a fegyver halálos körvonalait, ahogy az elsütő ravasz felé mozdult az ujjja.

Nem gondolkodtam. Nem sikítottam. Bevillant a tudatomba az öreg nő arca az autópályáról, ahogy a karom lendült. Ujjaim előrefeszültek, annyira közel a katonához, hogy majdnem súroltam a bot szélét. A férfi a fogcsikorgatva bámult, szemében nyers gyűlölet izzott. Felemelte zsebében a pisztolyt, egyenesen a szívemre célzott.

Én tüzeltem először.

Kivontam a töltést a levegőben vibráló elektromosságból, egyetlen villamos ívvé desztilláltam, ami kipattant bőrömről. A mellkasára céloztam, csak annyi töltést akartam adni neki, hogy ledöntsem a lábáról, de...

– Neeee! – kiáltotta valaki. A hang a levegőben csengett, ahogy a Véderő embere – akárki is – felemelte a botját, hogy védje magát az elektromos ív ellen. Fa volt, fának kellett volna lennie, de a fényköteg sercegő gyűrűvé robbant, ami körülvette a botot, és rettenetesen erős áramketrecbe zárta a férfit.

– Mit tettél? – sikoltott Mel. – Szentséges ég! Mit tettél...?!

De hangját elnyomta a hangszórók sikolya. Tűzzel, mennydörgő robajjal robbantak szét.